

Atvieglājums jūsu dvēselēm

Elders Pērs G. Malms
no Septiņdesmitajiem

Atvieglājuma atrašana mūsu dvēselēm ietver prāta un sirds mieru, kas ir rezultāts Kristus mācībām un sekošanai tām.

Zviedrijā, Gēteborgas centrā, ir plats bulvāris ar skaistiem kokiem abās pusēs. Kādu dienu es pamanīju caurumu vienā no milzīgo koku stumbriem, tādēļ es ziņkārīgi palūkojās iekšā un ieraudzīju, ka koks ir pilnīgi dobjs. Dobjs, bet ne tukšs! Tas bija piepildīts ar dažādiem atkritumiem.

Es biju pārsteigts, ka koks joprojām spēja pastāvēt. Tad es paskatījos augšup un ieraudzīju platu tērauda jostu, kas bija apvilka ap stumbra augšējo daļu. Jostai bija piestiprinātas vairākas tērauda stieples, un tās savukārt bija piestiprinātas pie tuvējām ēkām. No attāluma tas izskatījās līdzīgs citiem kokiem; vienīgi paskatoties iekšpusē, varēja atklāt, ka tas ir dobjs, nevis ar cietu, stingru stumbru. Pirms daudziem gadiem kaut kas vietām bija sācis stumbra vājināšanas procesu. Tas nenotika vienas nakts laikā. Tomēr, līdzīgi kā jauns koks pamazām izaug par spēcīgu koku, tāpat mēs varam soli pa solim pieaugt savās spējās būt stipriem un piepildītiem no iekšpuses, lai nebūtu kā dobjs koks.

Pateicoties Jēzus Kristus dziedinošajai Izpirkšanai, mums var būt spēks stāvēt staltiem un stipriem, un dvēselēm piepildītām — ar gaismu, sapratni, prieku un mīlestību. Viņa aicinājums ir visiem „nākt pie Viņa un baudīt Viņa labestību; un Viņš nevienam neliedz nākt pie Viņa” (2. Nefija 26:33). Viņa apsolījums ir: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm” (Mateja 11:28–29).

Par šo atvieglojumu prezidents Džozefs F. Smits teica: „Manuprāt, tas nozīmē Dieva zināšanu un mīlestības saprašanu, esot ar ticību Viņa nolūkam un Viņa plānam līdz tādai pakāpei, ka mēs zinām, ka mums ir taisnība un ka mēs nemeklējam neko citu, ka mums netraucē katrs mācības vējš vai cilvēku smalkās viltības, kuri gaida, lai piekrāptu. Mēs zinām par doktrīnu, ka tā ir no Dieva, un mēs neuzdodam nekādus jautājumus nevienam par to; viņi var palikt pie saviem uzskatiem, savām idejām un saviem untumiem. Cilvēks, kurš ir sasniedzis tādu ticības pakāpi Dievam, ka visas šaubas un bailes viņu ir atstājušas, ir iegājis Dieva atdusā” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith [1998], 56*).

Atvieglājuma atrašana mūsu dvēselēm ietver prāta un sirds mieru, kas ir rezultāts Kristus mācībām un sekošanai tām, un kļūšanai par Kristus pastieptajām rokām, kalpojot un palīdzot citiem. Ticība Jēzum Kristum un sekošana Viņa mācībām sniedz mums noturīgu cerību, un šī cerība kļūst par stingru enkuru mūsu dvēselēm. Mēs varam kļūt stingri un

nelokāmi. Mums var būt paliekošs iekšējais miers; mēs varam ieiet Tā Kunga atdusā. Vienīgi tad, ja mēs novēršamies no gaismas un patiesības, dobja tukšuma sajūta līdzīgi kā kokam aizņems mūsu dvēseles visapslēptākos nostūrus, un mēs pat varam mēģināt piepildīt šo tukšumu ar lietām, kam nav paliekošas vērtības.

Ņemot vērā mūsu gara bērnu esamību, pirms mēs atnācām uz Zemes, un nemirstību pēc šīs dzīves, šī zemes dzīve patiešām ir tikai pavisam īss brīdis.

Tomēr šī ir pārbaudes diena, taču tā ir arī iespēju diena, kad mēs izvēlamies sekot aicinājumam neizšķiest savas pārbaudījumu dienas (skat. 2. Nefija 9:27). Domām, kas mājā mūsu prātos, sajūtām, kuras mēs lolojam savās sirdīs, un rīcībām, kuras mēs izvēlamies, būs noteicoša ietekme mūsu dzīvē — gan šeit, gan aizsaulē.

Noderīgs ieradums ik dienas ir pacelt savu skatienu, lai saglabātu mūžības perspektīvu par to, ko mēs plānojam un darām, īpaši, ja mēs atklājam noslieci gaidīt līdz „nākotnes rītdienai”, lai darītu to, kas mums ir jādara „tagadnes šodienā”.

Savā ceļā mēs saņemam palīdzību izvēlēties Gara atbalsta ietekmē. Ja mēs izvēlamies rīkoties pretēji gaismai un izpratnei, kas mums ir, mēs pieredzēsim sirdsapziņas pārmetumus, kas, protams, nav laba sajūta. Taču sirdsapziņas pārmetumi ir svētība tajā ziņā, ka mums tūlīt tiek atgādināts, ka ir laiks nožēlot grēkus. Ja mēs esam pazemīgi un vēlamies darīt to, kas ir pareizi, mēs ļoti vēlēsimies nekavējoties rīkoties, lai izmanītu savus ceļus, kamēr tie, kuri ir lepni un kuri, iespējams, cenšas „[paši] sev kļūt par likumu” (M&D 88:35), ļaus Sātanam vadīt sevi „aiz linu valga pie viņu kakla, līdz viņš sasies tos ar savām stiprajām saitēm uz visiem laikiem” (2. Nefija 26:22), ja vien viņu sirdīs neienāks grēku nožēlošanas gars. Sekošana ļaunām ietekmēm nekad nesniedz miera sajūtu, vienkārši tāpēc, ka miers ir Dieva dāvana un tas nāk tikai caur Dieva Garu. „Bezdievība nekad nav bijusi laime.” (Almas 41:10)

Mūsu ikdienas darbībās bieži tās ir mazās un vienkāršās lietas, kurām ir ilglaicīga ietekme (skat. Almas 37:6–7). Tas, ko mēs sakām, kā mēs rīkojamies un kā mēs izvēlamies reaģēt, ietekmēs ne tikai mūs pašus, bet arī apkārtējos cilvēkus. Mēs varam uzcelt vai mēs varam nojaukt. Vienkāršs un pozitīvs piemērs ir stāsts par manu vecmāti. Viņa aizsūtīja kādu no saviem jaunākajiem bērniem nopirkt dažas olas. Uzticību guvušais bērns, droši vien, priecīgi gāja pa ceļu uz mājām, taču vairums olu, bērnam ierodoties mājās, bija saplīsušas. Tur bija kāds ģimenes draugs, kurš pamācīja manu vecmāti norāt bērnu par šādu sliktu uzvedību. Tā vietā vecmāte mierīgi un gudri teica: „Nē, tas nepadarīs olas atkal veselās. Mēs vienkārši lietosim to, kas mums ir, un pagatavosim pankūkas, kuras mēs kopīgi varēsim nobaudīt.”

Kad mēs iemācāmies apieties ar mazām un vienkāršām ikdienas lietām gudrā un iedvesmojošā veidā, rezultāts ir pozitīva ietekme, kas nostiprinās harmoniju mūsu dvēselēs un pacilās, un stiprinās apkārtējos cilvēkus. Tas ir tāpēc, ka katra lieta, kas mūs aicina darīt labu, „ir sūtīta ar Kristus spēku un dāvanu; tādējādi [mēs varam] zināt ar pilnīgām zināšanām, ka tā ir no Dieva” (Moronija 7:16).

Tagad tas dobjs koks, par ko es jums stāstīju, vairs tur nestāv. Kādi jaunieši ievietoja dobumā petardes, kā rezultātā koks aizdegās. To nebija iespējams glābt, un tas bija

jānocērt. Sargieties no tā, kas iznīcina no iekšienes, vai nu tas būtu liels vai mazs! Tas var būt sprāgstošs un izraisīt garīgo nāvi.

Tā vietā koncentrēsimies uz to, kas stiprinās prāta un sirds paliekošo mieru. Tad mūsu „paļāvība kļūs stipra Dieva klātbūtnē” (M&D 121:45). Apsolījums ieiet Tā Kunga atdusā, saņemt miera dāvanu nebūt nav laicīgs, pasaulīgs gandarījums. Tā patiesi ir dievišķa dāvana: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas” (Jāņa 14:27). Viņam ir spēks dziedināt un stiprināt dvēseli. Viņš ir Jēzus Kristus, par kuru es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.